

ter at medfinansiere de kommunale foranstaltninger, bliver konsekvensen, at kommunerne opgiver at hjælpe handicappede i eget hjem og i stedet forsøger at tvinge dem på plejehjem. Det er helt og aldeles uhørt og et groft indgreb i den personlige frihed. På børneområdet er problemerne de samme. Uenigheden mellem amter og kommuner medfører, at udsatte børn placeres på ventelister, hvilket betyder, at børnenes følelsesmæssige problemer vokser. Spørgeren finder det derfor vigtigt at få klarlagt, hvad regeringen vil gøre for at løse disse problemer og mener, at der er tale om en hastesag. Det er bydende nødvendigt at finde en løsning på de eksisterende problemer og forhindre, at flere handicappede og udsatte børn havner på lange ventelister på grund af bureaukratiske slagsmål.

Svar (17/10 02)

Socialministeren (Henriette Kjær):

I forbindelse med amters og kommuners arbejde med at gennemføre finansieringsreformen har det vist sig vanskeligt at opnå enighed amter og kommuner imellem om en række sager om dyre kommunale botilbud i bofællesskaber eller eget hjem til personer med betydelige fysiske handicap som følge af sklerose eller andre fremadskridende lidelser, hjerneskade mv.

Problemstillingen er knyttet til implementeringen af grundtakstmodellen, og falder dermed sammen med behandlingen af et meget stort antal igangværende sager, hvilket er atypisk i forhold til en almindelig driftssituation.

Uoverensstemmelserne har især samlet sig om kommunale løsninger til borgere, som kommunerne har ment opfylder kriterierne for et amtsligt døgntilbud efter servicelovens § 92.

Visitationskriterierne efter servicelovens § 92 er af amterne blevet forstået således, at rene pleje- og omsorgsopgave – uanset omfang – er et rent kommunalt ansvarsfelt. Først når der indgår fagligt specialiserede ydelser i ydelsepakken, er der tale om amtslig forsyningspligt.

Kommunerne har ment, at den amtslige forsyningspligt indtræder væsentligt før: en del kommuner har ment, at alle ydelser, hvor udgiften overstiger grundtaksten bør være et amtsligt forsyningsområde.

Socialministeriet har drøftet problemstillingen med Kommunernes Landsforening og

Amtsrådsforeningen med hensyn til den usikkerhed der ligger i fortolkningen af § 92.

Visitationskriterierne, der er formuleret under et andet finansieringssystem, hvor grænsen mellem kommuners og amters forpligtelser ikke havde samme betydning som i dag, er meget uklare.

Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen er på denne baggrund blevet enige om nogle fælles retningslinier for de sager, der er uenighed om.

Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen udsender en fælles vejledning med retningslinierne til kommuner og amtskommuner og vejledningen får virkning fra 1. januar 2002.

Jeg kan supplerende oplyse, at Socialministeriet inden udgangen af 2002 gennemfører en landsdækkende undersøgelse, der bl.a. skal belyse samarbejdsstrukturen mellem amter og kommuner, sagsbehandlingstiden og samarbejdet med private tilbud.

Spm. nr. S 142

Til socialministeren (7/10 02) af:

Pia Kristensen (DF):

»Vil ministeren oplyse, hvad regeringen vil gøre for at sikre de private opholdssteders eksistens?«

Begrundelse

Private opholdssteder må lukke, fordi der ikke længere henvises unge udsatte børn. Dette er ikke ensbetydende med, at behovet er faldende, tværtimod fastslås det i sociale rapporter, at der er behov for flere pladser.

I forbindelse med den nye grundtakstmodel vælger flere amter at anbringe udsatte børn på egne institutioner. Problemet er blot, at amterne mangler pladser, og dette indebærer, at flere og flere unge placeres på ventelister.

Spørgeren mener derfor, at det er vigtigt, at regeringen finder en løsning på problemet og opfordrer til, at der iværksættes en redningsplan for de private opholdssteder.